

навежда до земята; отъ най-напрѣдъ, азъ не разоряхъ нито е работата и му виквамъ да дойде въ окопа и да не излага напрасно на опасността. Нъ българина ме изгледа малко позачуденъ и си продължава своята. Оказа се, че той събиралъ неприятелскитъ куршуне, които падатъ по близост около него. Ей че келепиръ! Безъ да искамъ трѣбваше да се зачървѣя, дѣто си снѣмахъ кепето.

Слѣдъ мене дойде Челяевъ и се расположи около окопа. Въ сѣщия окопъ отъ офицеретъ бѣше само поручика Мамонтова.

Еднообразно и нетърпимо дълго се продължаваше мъчителния день! Часа около 6 вечерта, огъня начена да поутихне, батареитъ замлъкнаха, а когато се стъмни, боя се прекъсна и само вироглавитъ стрѣлци подъ стоманената батарея продължаваха да обстрѣлватъ шосето и лѣвото крило на позицията ни.

Четиреденовощния ожесточенъ бой, нѣмането на сварена храна, нъ даже необходимата порция сухари и неостатъка въ вода, до невъзможностъ изсушиха хората. Азъ се взоряхъ на много отъ момчетата, които, безъ да гледатъ на силния пушеченъ огънь и сѣкаминутна опасностъ, лѣжеха въ окопѣтъ взети отъ нѣкаква нѣрвна дрѣмка: това съмъ не можеше се нарече, а по скоро въцѣпенение. Такова състояние на духа заедно съ това недостатъка въ патронетъ и съвършенно разваляне на много отъ пушкатъ (въ една отъ ротитъ 5-та дружина останале здрави само 7 пушки, а на другитъ изглитъ испочупени *), а тѣй сѣщо и заявленията както Челяева, така и на повѣчь отъ офицеретъ, че не бѣрвало би си поотпочиватъ нашитъ дружини, като се замѣнѣтъ единъ два дена отъ руски войски, побуди ме да се опѣтамъ съ докладъ къмъ Столѣтова. Прочее, като незнамъ какъ се свърши моето ходатайство, азъ заповѣдахъ, незабавно да се пристѣпи къмъ уширочаване и удълбочаване ложементитъ за което опълченцитъ се завзеха съ особенна охота.

*) Когато забикаляхъ окопѣтъ, то единъ отъ българитъ излѣзе срѣща и като ми подява двѣ пушки „Шаспо“, казва: „на ви тѣзи двѣ, дайте ми една руска!“